

"צפרדעי" שלומי צ'רקו



עם זאת, מיד לאחר ארבע הקושיות, אנחנו קוראים "עבדים היינו" בלשון עבר, ואף שרים "עתה בני חורין". איך ייתכן שתוך כמה דקות, כהרף עין, אנחנו עוברים מעבדות בלשון הווה וחירות בלשון עתיד לעבדות בלשון עבר וחירות בלשון הווה?

סתירה זו משקפת את המציאות המורכבת שלנו: בעוד שחלק מעמנו שבוי, אנחנו היושבים סביב שולחן החג חופשיים. אל לנו לבלבל בין המציאות הכואבת של אחינו השבויים לבין ברכת החיים כיהודים בארץ ישראל.

בפסח הזה, חובתנו להכיר בחירותנו ולפעול עד שכולנו נוכל לומר "עתה בני חורין"...

הרב ארי חסיד, דיקן משנה, בית המדרש לרבנים ע"ש שכטר

למעשה, גם רגעי ההצלה ממצרים, שאותם נחגוג הלילה, היו מהולים בחרדה ומכאוב. צהלות השחרור של בני ישראל נמהלו בצהלות סוסי מצרים, ברדפם אחריהם כשהם לכודים בין מצרים ובין הים. את האופוריה שלאחר קריעת ים סוף החליף האינסוף המדברי המאיים, שבו יש להלוך ללא אוכל וללא מים, עם מנהיג לא מזוכר.

"וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם אַחֲרֵיהֶם וַיִּשְׁיֶגּוּ אוֹתָם חַנְיָם עַל הַיָּם... **עַל פִּי הַחִירוֹת...**" (שמות י"ט)

חג החירות מהדהד את שמו של המרחב הזה, שבין מצרים לבין הים; מצב הביניים שבין הצלה לבין איום קיומי חדש.

יתכן שהמצווה לספר ביציאת מצרים נועדה גם לשמש תזכורת לכך, שקושי הוא תופעת לוואי של דהירה קדימה ושל גיוס כוחות לתיקון; שהיות המכאוב חלק מנוף הגאולה שזור בסיפור עמנו, למן היווסדו.

הלילה הזה, הכל מיוחד ודבר לא השתנה: שבכל הלילות - גם הלילה - אנו נאבקים ונאבקות, למען עתיד ושביות; הלילה הזה נתבל את יגון עמנו בשמחת החירות, שהלוואי יזכו לה חטופינו, ונשמותינו הרצוצות.

הלילה הזה ובכל הלילות נספר ביציאת מצרים, על חירות אל מול הים; ומתוך פי החירות יגבר כוחנו להאמין בטוב ולהמשיך לספר.

הרבה היה רואן בקר, דיקנית, בית המדרש לרבנים ע"ש שכטר

בני חורין

בפתח ההגדה אנחנו קוראים "השתא הכא, לשנה הבאה בארץ ישראל. השתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין".

בְּכֹל דָּזֹר וְדָזֹר

ליל הסדר התשפ"ה

מה נשתנה הלילה הזה?

א הרבה, למען האמת.

עדיין מלחמה.

עדיין חטופים.

עדיין מריבות ומחלוקות ומניפולציות להשגת הכרעה, והאמת מה יהא עליה?

אנחנו השתנינו.

אנחנו פחות בוטחות, יותר עצובים, יותר בודדות.

יותר מיאשים.

יותר שונאות.



מדרש שיר השירים / יוסי אלמכיאס

על-משפכי בלילות,

אני ישנה ולפי ער.

בקשתי את שאהבה נפשי.

קול אחי היושבים בנגוני הסלע, בסתר הפדרנה.

קולם דופק: "פתחו-לי."

בקשתיים ולא מצאתים.

השבועתי אתכם: תעירו ותעוררו את-האהבה - עד שתחפץ!!

השבועתי אתכם: אל תסובו עיניכם מנגדם,

נאמר לכל אם: "ונבקשנו עמך!"

עד שנראה שארית האמהות - ושכלה אין בהם.

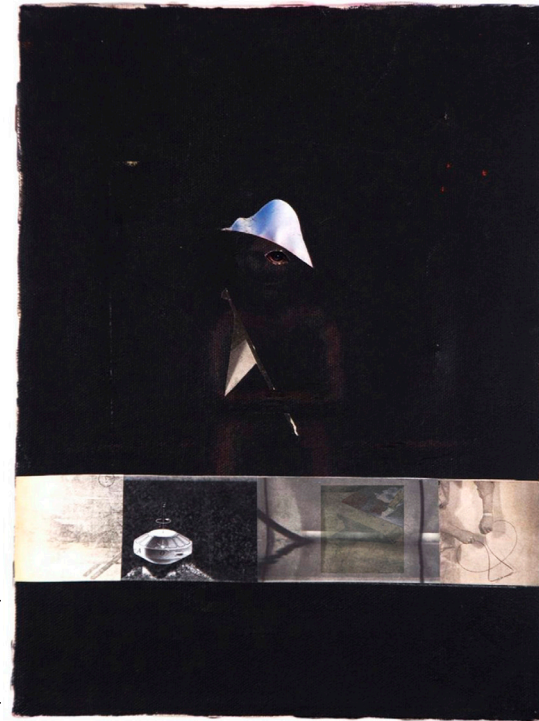
אנא, הראונו מראייהם, השמיעונו קולם.

תנו לאבותיהם, יאחזום ולא ירפום,

שמאלם תחת ראשם וימינם תחבקים.

הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע

בארצנו.



יחשך" שלומי ארדן

והגדת לבתך / הרבה אירנה גריצבסקיה

החיים חזקים ממות, אומר לבתי, ותמיד, לא משנה כמה

כאב מסביב, יש מחר ובו ויהי אור. ואם תשאל היא אותי

מה הזמן החשוב ביותר? מיהו האדם החשוב ביותר? ומהו

הדבר החשוב ביותר לעשותו? כמו בספר "שלוש השאלות"

של טולסטוי, אענה: הזמן החשוב ביותר הוא עכשיו, ובו אני,

את והאהובים שלנו יושבים סביב שולחן פסח זה, כאשר

במיליוני בתים אחרים עושים סדר יהודים אחרים שגם להם

כואב, שגם חייהם בסכנה, בין שבארץ בין שבאוקראינה.

האדם החשוב ביותר הוא זה שנמצא לידנו, עבורי זו את

שכרגע יושבת לידי. והדבר הנכון לעשות הוא לעזור לאותו

אדם, ולכן אני לבתי שהחיים חזקים...

בכל דור / מרטין הרשקוביץ

בכל דור דור ודור חייב אדם לראות

את האור

להנחותו הדרך

כדי שיקשיף לצעד באפלה.

בכל דור דור חייב אדם לשמע

את הלחש שנגדם

כדי לענותו בבכי.

בכל דור דור חייב אדם לטעם

את מרור המציאות

כדי שיוכל להתחבק.

בכל דור דור חייב אדם לשאף

את ניחוח התקווה שנושרפה

כדי שיוכל להתנחם.

בכל דור דור חייב אדם

לתת לעצמו לחוש

כדי שיוכל לספר.

בכל דור דור חייב אדם לקוות

כדי לאפשר לעצמו לקום

בית המדרש
לרבנים
ע"ש שטר

יוצרים
זיכרון

כנסת
הרבנים
בישראל

התנועה
המסורתית

